

Dimitir, renunciar, abdicar

Hi ha paraules que de tant utilitzar-les perden el seu autèntic sentit, el més primigeni, com pot ser el cas de llibertat, estimar o democràcia, mots que guarden constantment textos i discursos, mentre es dóna per descomptat que tothom sap què volen dir però que cadascú en fa un ús ben particular. De fet, tal com diu Lluís Duch, monjo de Montserrat, pensador i antropòleg de referència, el món s'ha d'emparaular constantment ja que és canviant i s'ha de poder comprendre en cada moment, això vol dir que s'ha d'anar explicant de maneres distintes per entendre i entendre'ns.

Per contra, hi ha paraules que en prou feines apareixen, no pas per la seva raresa sinó perquè la realitat del que signifiquen és poc freqüent. Aquest és el cas de les accions que impliquen els verbs dimitir, renunciar i abdicar, decisions que resulten certament estranyes tant a Catalunya com a l'Estat espanyol però que en les darreres setmanes han esdevingut motiu de comentari. D'altra banda, és tan escàs l'ús que se'n fa que s'acaben utilitzant de manera poc apropiada, com si fossin sinònims, quan són ben importants els matisos que diferencien l'un de l'altre.

En l'àmbit polític dóna la impressió que mai com ara no hi ha un pam de net i dissortadament cada dia en tenim més proves. Cal recuperar la credibilitat de la política, perquè també és veritat que hi ha moltes persones amb un comportament ètic inqüestionable, i per això és indispensable que en surtin els que no en són dignes, que presentin la dimissió del càrrec al parlament, a l'ajuntament, al partit o a la institució corresponent que els hi hagi d'acceptar. Cal tenir present, a més, que formalment són càrrecs temporals, que només es justifiquen per l'exercici d'un servei i no per servir-se'n.

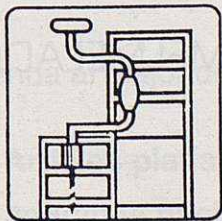
La dimissió, però, és diferent de la renúncia. El papa Benet XVI ha decidit renunciar a la seva funció el dia 28 de febrer. L'ofici de Papa és vitalici i per tant si es deixa voluntàriament es tracta de la cessió d'allò

que li pertany, hi renuncia. En un temps on ningú dimiteix si no és per força, és edificant el testimoni de qui davant de la manca de les forces personals necessàries per exercir el servei que li correspon renuncia a la seva funció per deixar pas a un altre que ho pugui fer en millors condicions. La funció del Papa és també de servei i justament per la consciència d'aquesta responsabilitat no té sentit mantenir-s'hi, encara que la norma i el costum ho permetin. No cal dir que per la significació que té el Papa, i per l'excepcionalitat ja que feia 598 anys que no succeïa, aquesta decisió ha merescut una atenció extraordinària de tots els mitjans de comunicació en un món que es considera tant secularitzat, però em sembla clar que ha estat encara més impactant pel fet que en molts altres àmbits aquesta és una actitud que no es contempla i per això mateix els posa en evidència.

Finalment, és encara més escadussera la pràctica d'abdicar que significa la renúncia al poder suprem, aplicada als reis, tal com ho ha anunciat fa poc la reina d'Holanda. La monarquia és una forma de govern antiga, de quan es considerava que el poder del rei li venia de Déu i així el rebia i el traspassava per herència. Tot i que les monarquies occidentals contemporànies siguin parlamentàries i el poder ara estigui en la representació popular, els monarques continuen considerant-se poder suprem de l'Estat i només depèn d'ells mateixos si el fan vitalici o el passen abans als seus hereus. A la monarquia hispànica tampoc hi ha el costum de l'abdicació i no sembla que hi hagi la disponibilitat encara que no en mancarien les raons.

En ple segle XXI ens cal emparaular de nou el concepte del poder com a servei, s'han de regenerar totes les instàncies de responsabilitat pública i per això s'ha de practicar necessàriament la dimissió, la renúncia o l'abdicació.

Jaume Dantí i Riu

FUSTERIA
Lluís Girbau

C/. La Serra, s/n.
Telèfon 93 844 67 15
SANTA EULÀLIA DE RONÇANA